

Poutník

2/2025 | 29. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Ekumenická bohoslužba v Horní Čermné s novým farářem
Janem Mikschikem v neděli 6. 4. (foto: F. Mareš)

U Božího hrobu po velkopátečních obřadech 18. 4. (foto: L. Ešpandrová)

Úvodní strana: Bílá sobota - velikonoční vigilie 19. 4. (foto: L. Ešpandrová)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moji milí poutníci naděje ☺!

Od posledního vydání našeho farního časopisu jsme prožili spolu iistě spoustu krásných událostí. Mimo jiné největší křesťanské svátky opět v našem zaplněném farním kostele – děkuji Vám za to ☺! První svaté přijímání 7 dětí z naší farnosti, což je v dnešní době velká nesamozřejmost. Chvála Pánu, že zde máme rodiny, které vedou děti k Pánu Ježíši!

V neděli 18. května jsme v naší farnosti prožili udílení svátosti křesťanské dospělosti, kterou přijalo 16 našich farnic a farníků. Bohu díky! Z Dolní Čermné bylo 8 biřmovanců, z Verměřovic 4, z Petrovic 2 rodné sestry a z Horního Třešňovce 2 rodní bratři. Celkově bylo ze 16 biřmovanců 9 kluků a 7 dívek a žen. Z 16 biřmovanců bylo 10 sourozenců.

Jelikož na Svatopetrském náměstí se ve stejný den a ve stejný čas konala inaugurace nového papeže Lva XIV. a náš biskup Jan chtěl být u toho, požádal jsem ho, jestli by nemohl přijet místo něho nějaký pomocný biskup. Měnit už podruhé datum – poprvé kvůli žehnání nové knihy v AZASu – mi přišlo, že by bylo už příliš náročné, když tolik lidí počítá s tímto datem. Tušil jsem, že biskup Prokop bude mít plno, ale mohl emeritní pomocný biskup Josef Kajnek. Nějak víc jsem v tu chvíli k němu s velikou vděčností vzhledl, protože se opět projevil jako opravdový pastýř. V ten den měl jednu ranní mši svatou v Pardubicích a jednu večerní, takže jsem ho obdivoval, že s ochotou v mezičase odjede biřmovat do Dolní Čermné. Víím, že už se na něm roky podepisují, a tak před necelými dvěma lety podal rezignaci na pomocného biskupa královéhradeckého pro náročnost tohoto úkolu, kterou papež František dne 12. prosince 2023 – v den 31. výročí jeho biskupského svěcení – přijal. Navíc v únoru letošního roku byl vysvěcen nový pomocný královéhradecký biskup, tak se otec biskup Josef radoval, že mu ubudou další povinnosti. Přesto je stále ochoten sloužit, kde je třeba. Co víím, tak je zapojen ve sloužení mši svatých v Pardubicích a evidentně i stále pomáhá často při biřmování a jiných biskupských funkcích.

Požádal jsem pana Vladimíra Jansu, jestli by mi nezjistil, kolikrát byl otec biskup Josef v naší farnosti a kolikrát zde biřmoval. Bylo pro mě velkým překvapením, že jako hlavní celebrant byl v čermenském kostele letos poprvé ☺! a poprvé v naší farnosti – v 33. roce biskupské služby – u nás biřmoval!!

Požehnané a krásné léto ☺!

V úctě, radosti a vděčnosti srdečně žehná Vás otec Jan ☺ +

Nyní několik informací k biřmování od pana Vladimíra Jansy:

Je zde nutno podotknout, že biřmování bylo povolováno komunistickým režimem jen zřídka a za určitých podmínek, a tak v Dolní Čermné byla v udílení svátosti biřmování dlouhá odmlka 44 let. Až v roce 1981, po nepatrném uvolnění, mohla být opět v naší farnosti udílena svátost biřmování. Plné svobody se však farnosti a církve dočkaly až pádem totalitního komunistického režimu koncem roku 1989. V roce

1990 na hradecký biskupský stolec mohl usednout dlouhá léta perzekuovaný biskup, otec Karel Otčenášek.

Dne 10. října 1981 udílel v Dolní Čermné svátost biřmování hradecký kapitulní vikář P. Karel Jonáš, který se komunistickému režimu silně přizpůsoboval. Tehdy přijalo svátost biřmování celkem 201 věřících. Farářem byl tehdy nezapomenutelný věrný kněz P. Čeněk Ptáček rodem z Lanškrouna (1940–1995).

Dne 22. června 1997 udělil svátost Ducha sv. 23. biskup hradecký Karel Otčenášek. Z jeho rukou přijalo v Dolní Čermné svátost biřmování 60 biřmovanců. Farářem zde byl kněz P. Pavel Seidl z Pardubic (1995–2009).

Dne 10. listopadu 2002 bylo uděleno v dolnočermenské farnosti biřmování z rukou královéhradeckého biskupa otce Dominika Duky. Biřmování přijalo celkem 27 osob. Farářem byl P. Pavel Seidl.

Dne 11. června 2006 byla udělena v Dolní Čermné svátost biřmování již potřetí za faráře P. Pavla Seidla 28 věřícím z farnosti biskupem otcem Dominikem Dukou.

Dne 18. října 2009 byla udělena svátost biřmování 21 věřícím ve farnosti otcem Dominikem Dukou za administrátora P. Josefa Roušara. Přípravu vedl P. Pavel Seidl.

Dne 12. října 2014 byla udělena svátost biřmování 22 věřícím ve farnosti a z okolí biskupem Janem Vokálem za administrátora P. Josefa Roušara. Přípravu vedl P. Josef Roušar a pastorační asistentka sestra Ludmila Kubicová.

Dne 12. června 2022 byla udělena svátost biřmování 24 věřícím ve farnosti a též z okolí biskupem Janem Vokálem. Přípravu na přijetí svátosti biřmování vedl náš kněz P. Jan Lukeš.

Dne 18. května 2025 biřmoval 16 věřících ve farním kostele emeritní pomocný hradecký biskup Mons. Josef Kajnek. Při bohoslužbách krásně zpívala mládežnická schola a přispěla tak k větší oslavě. Kostel byl zcela zaplněn, jak sám řekl otec biskup: „*Je pěkné vstoupit do kostela, kde je plná kruchta, plný kostel i plný presbytář.*“ Ke svátosti biřmování mladé připravil náš obětavý kněz P. Jan Lukeš.

Jen pro zajímavost: v naší farnosti Čermná - Dolní Čermná od roku 1769 bylo biřmování uděleno celkem 18 krát. Tuto svátost od prvních zmínek o biřmování v roce 1737 přijalo v naší farnosti 8 907 věřících. Tento počet jistě něco vypovídá o víře našich předků i o víře současné generace. Jistě nás, věřících, je o mnoho méně než před nástupem totalitního komunistického režimu. Nenechme se však nechat ovlivnit malomyslností. Ono nezáleží tak moc na kvantitě, jako na kvalitě žitého křesťanství. Kvantitu známe, a kvalitu již nemůžeme poměřit ani v historii ani v současnosti. Kvalita víry je žitá a interní věcí a svědomím každého věřícího a je vnitřním i vnějším osobním vztahem k Bohu. A tak buďme vděční všem našim kněžím, minulým i současnému, kteří v nás přes všechny těžkosti uchovali živou víru a vedou nás k Pánu Bohu a našemu Pánu! Buďte věrní víře, Bohu a církvi i vy, budoucí generace!

Z obecní kroniky a farní knihy biřmovanců zpracoval a v 5/2025 doplnil V. Jansa

V úctě Váš otec Jan ☺ +

Z historie farnosti

Vzpomínání na pana faráře P. Čeňka Ptáčka

Letos 7. července uplyne 30 let od úmrtí pana faráře P. Čeňka Ptáčka, který v naší farnosti působil nejdéle ze všech kněží - od roku 1940 do července 1995, tedy 55 let. Zavzpomínejme tedy s láskou a vděčností na našeho pana faráře ... A nemusí to být jen ti, které pokřtil, učil náboženství, přivedl k první svátosti smíření a prvnímu svatému přijímání, ti, které oddal, ale kdokoli z Vás, kteří jste se s ním někdy setkali, poznali jeho velké srdce a laskavý úsměv ...

Narodil se 17. ledna 1912 v Lanškrouně v domě dnes s jediným podloubím na náměstí, který se nachází na rohu náměstí J. M. Marků směrem do ulice Čechovy. Dětství prožil mezi lanškrouňáky, svá studentská léta v Zábřehu, kde studoval na gymnáziu. Bohosloví studoval v diecézním Biskupském kněžském semináři v Hradci Králové. Vysvěcen byl biskupem Mons. Mořicem Píchou v katedrále sv. Ducha v roce 1937. Dne 4. července téhož roku sloužil primici v děkanském kostele sv. Václava v Lanškrouně.

Od roku 1937 působil jako kaplan - v Poličce, Luži a Dolní Krupě. V roce 1940 byl poslán biskupem do naší farnosti Dolní Čermná jako druhý kaplan a současně jako administrátor farnosti. V květnu 1944 složil farářské zkoušky (podob-

ně jako atestace v lékařství), aby přijal definitivu pro farnost jako farář. V době německé okupace a také v 60. letech minulého století působil také jako administrátor excurrendo ve farnosti Ostrov.

Z uvedeného historického přehledu jsem si uvědomila, že téměř padesát let služby P. Čenka Ptáčka v naší farnosti zasahovalo do doby dvou totalitních režimů. V době nacistické okupace v letech 1939–1945 byla Dolní Čermná rozdělena: hraniční hrázka mezi Sudety a Protektorátem se nacházela u splavu rybníka; hranici bylo možné překročit pouze s propustkou „zürick“. Dolní část obce patřila do Protektorátu, horní část do Sudet. Přirozený spád obyvatel ke středu obce, kam se chodilo do kostela, do školy, na poštu, k lékaři... byl narušen. Znamenalo to i rozdělení farnosti: od splavu nahoru patřili věřící úředně do farnosti Bystřec, zbytek farnosti zůstal v Dolní Čermné. Věřící přesto chodili do kostela na propustku ze Sudet do Protektorátu. To byl začátek jeho kněžské služby...

Následujících více jak 40 let služby P. Čenka Ptáčka pak spadalo do doby komunistického režimu. Sledování byli věřící i pan farář přímo v kostele. Pan farář Ptáček nebyl bojovný ani odbojný. Byl statečný a obezřetný a svou pastorem vykonával svědomitě v rámci daných možností. Byl si vědom toho, že kdyby byl z farnosti odvolán, živá farnost by již jiného kněze nedostala. Nebyl však nikdy poddajný a loajální komunistickému režimu. Byl věrný Bohu a církvi... Já osobně s velkou láskou a vděčností vzpomínám na hodiny náboženství s panem farářem Ptáčkem, na které jsem mohla, díky mým rodičům od druhé do sedmé třídy ZŠ docházet (*pozn. v dané době to nebylo možné jinak a déle a rodiče dětí byli od podávání přihlášek na náboženství různě odrazováni*). Vzpomínám, jak nám v době, kdy nebylo možné sehnat náboženské knihy, natož ty pro děti, křídou na školní tabuli maloval obrázky biblických příběhů, které jsme si obkreslovali do sešitů...

Díky panu faráři Ptáčkovi vznikl v Dolní Čermné po druhé světové válce v roce 1945 Junák. Z ministrantů a jejich kamarádů vytvořil první skautský oddíl. Nechal proškolit rádce a jejich vedení předal Josefu Macháčkovi. Chlapcům obstaral klubovnu v prostorách Orlovny. Chlapci z Horní Čermné se scházeli na Mariánské Hoře.

Jeho velké zásluhy jsou značné i v oblasti obnovy a zvelebování církevních památek a farního majetku. V roce 1957 byl vymalován interiér farního kostela a obnoveny nástropní malby; v roce 1959 byla provedena generální oprava varhan. V letech 1966–1967 byla opravena fasáda na farním kostele a na kapli sv. Barbory; v roce 1970 byla realizována nová střecha z černého eternitu. Opraven byl i poutní kostel na Mariánské Hoře - v roce 1969 fasáda a v roce 1971 vyměněna krytina střechy; v roce 1972 byl kostel elektrifikován. V letech 1993–1994 byla provedena generální oprava varhan ve farním kostele. V letech 1994–1995 byly opraveny kapličky křížové cesty na Mariánské Hoře.

Výjimečné události prožila naše farnost v roce 1980 a v roce 1981: svěcení nového zvonu a biřmování. Na žádost pana faráře Ptáčka bylo v roce 1980 dovoleno ulít nový zvon do farního kostela sv. Jiří s nápisem „Maria, Královno míru, vypros národu

mír!“ Zvon vážící 700 kg, který je na elektrický pohon, ulila zvonařská díla Manouškových z Prahy, v říjnu 1980 jej posvětil kapitulní vikář Karel Jonáš a následně byl zavěšen do věže. V době náboženské svobody je už jen těžko pochopitelné, že příslušné úřady povolily panu faráři Ptáčkovi uspořádat biřmování v naší farnosti až v roce 1981 - tedy po dlouhých 44 letech! (*pozn. do té doby poslední biřmování udělil biskup Mořic Pícha v říjnu roku 1937*). Svátost biřmování udělil úřadující kapitulní vikář královéhradecké diecéze Karel Jonáš dne 10. října 1981; biřmováno bylo 201 osob!

Dobu svobody pan farář Ptáček s ohledem ke svému věku a zdraví již nemohl plně využít k aktivní pastorační práci pro farnost. Přesto jsme s ním prožili dvě významné události spojené s návštěvami biskupa královéhradecké diecéze Karla Otčenáška: v červnu 1991 pan biskup posvětil novou, podruhé postavenou kapličku Panny Marie v Hůře (byla to po 54 letech opět první návštěva hradeckého biskupa v naší farnosti). Další návštěva pana biskupa Karla Otčenáška se uskutečnila 24. dubna

1994 na svátek patrona dolnočermenské farnosti sv. Jiří, kdy také posvětil varhany po generální opravě.

Pan farář Ptáček zemřel 7. července 1995 ve věku 83 let; jeho pohřeb se konal 15. července za účasti biskupa Karla Otčenáška a světicího biskupa Josefa Kajneka. Pohřben je u zdi farního kostela, kde mu byla 22. června 1997 odhalena pamětní deska.

V našich vzpomínkách zůstane pan farář Čeněk Ptáček uchován jako dobrý, laskavý a oblíbený kněz, kterému nebyl cizí ani smysl pro legraci... a většina z nás pamětníků s ním nějaké zašprýmování určitě zažila.

A je nepochybně jeho zásluha, že naše farnost zůstala do současnosti četná a živá.

Pane faráři, děkujeme!

*Zpracovala Hana Vágnerová
s využitím zdrojů z knihy „700 let obce Čermná“
a časopisu Poutník/únor 2012*

Rozhovor Poutníka

... s Aničkou Motlovou

Paní Anička Motlová patří v naší farnosti k těm, kteří svoji službu pro farnost konají dlouhé roky. Její doménou je hlavně práce s dětmi a mládeží (juniori, středoškoláky), ale působí i v jiných oblastech. Anička učí náboženství, má pro děti při mších svatých jednou měsíčně nedělní katecheze, vede dětskou scholu, organizuje farní tábor, je členkou pastorační rady farnosti, stará se o farní knihovnu, dělá nástěnky v kostele a na faře, zajišťuje program pro děti při duchovních obnovách... a výčet činností by mohl pokračovat. Jsme tedy moc rádi, že souhlasila s poutnickým rozhovorem, abychom se o všem dozvěděli víc.

Milá Aničko, dovolila bych si to vzít postupně: která z Tvých aktivit je nejstarší, to znamená, čím a jak to vlastně všechno začalo?

Začalo to děláním svačinek pro ty, kdo pracovali na opravě fary.:-) Potom se přidala knihovna, pomoc při různých akcích...

Jak mi rostly děti, uvědomovala jsem si, že moje náboženské vědomosti jsou kusé a že s tím musím něco dělat, abych je dobře vychovala – ty děti, ne ty vědomosti.:-) ... V den mých 28. narozenin jsem šla do kostela probrat s nebeským Tatínkem svůj dosavadní život i budoucnost a tam na nástěnce visel maličký červený plakátek s nabídkou dvouletého katechetického kurzu. Bylo mi jasné, že tohle chci. Můj úmysl byl naučit se, pochopit, poznat lépe systém Nejvyššího a nějak srozumitelně to vše předat svým dětem. A ano, kurz byl pro mě luxusní dárek od Boha. Celou dobu jsem to cítila. Bylo to něco úžasného, skvělého, nádherného!!! (Pořád nad tím jásám!)

To, že jsem se nakonec dostala k výuce náboženství, katechezím a aktivitám podobného druhu ale byla polívička nebeského Otce. Já to neplánovala.

Kdo Tě k tomu přivedl nebo co Tě k tomu přivedlo?

Tak jasně, že Bůh.:-) On mi v (nejen) kritických okamžicích mého života posílal do cesty důvěryhodné průvodce, a tady konkrétně nezapomenutelného laskavého introverta Pavla Seidla. Nevím, jestli to z jeho strany byla odvaha nebo risk, ale umožnil mi pouštět se do věcí, které mohl svěřit schopnějším. A byl skvělým příkladem nasměrování a vytrvalosti, trpělivosti a shovívavosti... Snášel mě s obdivuhodnou statečností:-)

Jaké věkové kategorie dětí jsi učila?

Začínala jsem 1. - 5. třídou ve Verměřovicích. Krásný začátek se skvělými koťaty...

Po čase mi byla přidána třída vyučovaná na faře – děcka, která chodila na gymnázium + děcka z Horní Čermné. Další výborná parta. Od té doby jsem zažila spoustu skupinek průběžně se obměňujících - a stále skvělých!

Jako bonus a radost navíc jsem připravovala svoji neteř (a nyní dvojnásobnou kmotřenku) na biřmování a její krásná radostná povaha a chuť být připravena na přijetí (nejen) liturgického políčku byla oslovující.

Kolik dětí „Tvýma rukama“ vlastně prošlo?

Těžko říct. Statistiky nejsou moje silná stránka:-) Ale všichni z těch, kteří mi prošli rukama, mě něčím oslovili, něco mě naučili. Zůstali kouskem v srdci a propsali se do mé osobnosti.

Jaký je rozdíl mezi malými a většími dětmi při výuce náboženství?

V radosti ze setkání žádný. Je to super mít před sebou bandu koťat a je nepodstatné, jak velkých.

Ve výběru témat a způsobu jejich předávání velký. Mrňátka jsou příběhovo - hravá, starší jsou příběhovo - akční a nejstarší příběhovo - filosofující. Samozřejmě bráno s nadsázkou:-). Ten pocit, kdy společně objevujeme Boha! S veselím i vážností, s objevnými nápady a často vtipnou zkratkou. Koťata děťata mají skvělé a nestandardní způsoby vidění. Netvrdím, že vždy. Někdy jsme všichni na zabití – já i oni, s tím se počítá. I to nás mnohému učí. Je ale hodně fajn a obohacující být při tom, když se rodí vztah mezi nimi a Bohem.

Jak připravuješ jednotlivá setkání s dětmi a juniory a jejich výuku?

Mám ráda, když mám dost času na přemýšlení, proto začínám někdy během července. Vytisknu si osnovy, témata ročníků, které budu učit a průběžně si je čtu a připisuju nápady k tématům. V září, když je už jasné, kdo a kdy bude na náboženství chodit, vezmu kalendář, rozepíšu si hodiny a témata a všechno si hezky uhladím, doplním, připravím...

Občas se i při hodině rozhoduju pro změnu schématu. To když skupinkou rezonuje nějaké důležité téma nebo zajímavá otázka...

A můžeš nám přiblížit nedělní katecheze pro děti?

Vtip spočívá v tom, že je potřeba téma, které by bylo na dlouhé filosofické výklady, vysvětlit co nejsrozumitelněji a v cca deseti minutách – tedy během probíhající bohoslužby slova. Pro mě to znamená mít texty přečtené s předstihem a pročitáné opakovaně, abych co nejvíc pobrala hloubku smyslu textů. Z toho se mi vyloupne nějaká hlavní linka, kterou se snažím předat dál. Snažím se, aby si byli vědomi, že katecheze patří k textům dané neděle, že to není „hlídání“ dětí, ale forma bohoslužby slova.

S myšlenkou toto ve farnosti uskutečnit přišel samozřejmě otec Jenda, za což mu patří (nejen moje) hluboká poklona. Netušila jsem, jakou radostí se to pro mě stane! Je to výzva a zábava v jednom.

Kolik práce dá dětská schola?

Jak se to vezme. Časově to náročné je, ale kolik luxusních songů se díky schole naučím! Jak krásné a výrazné talenty potkávám! Jak širší pohled na liturgii mi to dává!... To není práce, to je výzva, odměna a formace dohromady:-)

Jak připravuješ, sestavuješ, vybíráš repertoár scholy?

Doprovody ke mši svaté jsou vymezeny liturgickým obdobím, v jehož repertoáru se potom pohybujeme. Je tolik krásných písní, doprovodů, možností realizace... Pořád se něco učím, pořád vyhledávám texty a melodie, které vezmou za srdce, dotknou se duše, roztančí a rozjásají celého člověka...

Naslouchání rytmu i notové linie, nezpívat text, ale příběh, chválu, dík... To všechno chci děcka naučit. Mám tolik plánů, že až jednou moje tělo umře, mozek si toho pro zaneprázdněnost možná ani nevšimne.

Jak často máte zkoušky a jak probíhají? (poděl se s námi prosím, o zážitky☺)

Zkoušky jsou každý čtvrtek, ale na zkoušky chodí teď jen pár dětí, takže je dobrodruží, kdo nakonec přijde na třetí neděli v měsíci hrát a zpívat.:-) Zatím to vždycky nějak klapne. Je to tím, že děcka třeba nemají možnost přijít na zkoušku, ale když pošlu sms s upozorněním, že hrajeme, přidají se. A potom nastává legrace. Ve zkoušce přede mší svatou rychle sdělím, co jsme při zkouškách na faře domluvili. Pak je všechno úplně jinak a to ne vinou těch, kteří nebyli na zkoušce, ale vinou mou. Občas se při dirigování tak rozvážím, že padám do davu – to když si neuvědomím, že stojím na vyvýšeném místě a udělám krok vpřed. Občas se zaposlouchám do toku mše svaté a moji dokonalí hudebníci a zpěváci začnou hrát a zpívat i bez mého pokynu. Občas se stane, že na můj pokyn sice zazní předehra, ale k jiné písni, než je v plánu.:-) Takových „občas“ by se našlo spousty. Je div divoucí, že mnohdy si nikdo v lodi kostela rozličných kiksů ani nevšimne.:-)

A kdy se zrodil nápad založit farní knihovnu?

Nápad se zrodil v hlavě otce Pavla Seidla a byl to on, kdo do knihovny vložil mnoho a většinu krásných titulů. Realizace nápadu jsme se zhostily s Jituškou Macháčkovou a byla to ona, kdo vnesl řád do katalogizace, čímž se nám v poměrně krátké době povedlo mít přehled o tom, jaké poklady můžeme knihomolům nabízet.

Čtou ještě děti, dospělí v dnešní době? Jakou máš zkušenost?

Vím, že se mluví o tom, že všeobecně se čte málo. Ale moji vrstevníci nečetli o nic víc než děti dnes. Jenom to má jiný formát, jiné způsoby předání textu. Dnes je možné si knihu i naslouchat, což vůbec není špatný způsob seznámení se s obsahem. O osud knih se nebojím. Světem se stále potloukají a potloukat budou knihomolové! Vždyť vůně papíru a lepidel, šustění obracených stránek a jemný tanec písmenek před očima - to vše vytváří neopakovatelnou atmosféru tajemna, hmatatelnou krásu...

Co pro Tebe knihy a četba znamenají osobně?

Četba je pro mě jako něžná náruč. Obsah knihy mě obejmě, obestře pavučinkou příběhu nebo informací a vytváří tak ochranný val proti prázdnotě, smutku, hlouposti i zlobě. Je to prostředek k porozumění sobě i druhým. Slovo kniha (krása, něha, informace, humor, akce) samo sebe prezentuje.:-)

Prozradíš nám něco ze svého dětství a mládí, které jsi prožila na Orlici u Letohradu?

Moje dětství bylo poněkud dobrodružné. Jsem nejmladší ze šesti dětí. Tatínek zemřel, když mi byly tři roky a maminka měla roztroušenou sklerózu, což ji posléze upoutalo na invalidní vozík...

Ale od útlého dětství jsem se ráno probouzela do mamčiněho zpěvování. Zpívala ráda a skvěle. Její repertoár sestával z kancionálových, národních i lidových písní. Milovala píseň Čechy krásné, Čechy mé, V Pošumavském kraji a Chaloupky pod horama, ale uměla hafo písniček a zpívala pořád.:-)

Mamka byla konvertitka, nadšená do všeho, co byt' z dálky připomínalo kostel (omlouvám se za tuto zkratku, ale popis mamčiny víry by byl příliš dlouhý). Od mala jsme byli prakticky na každé mši, pohřbu, křížové cestě, májové... A to ještě s minimálně půlhodinovým předstihem, protože: „v kostele člověk nikdy není dost brzy“. Většinou mi to nevadilo, bývala jsem v kostele ráda, žel ne proto, že bych byla naladěná na Boží přítomnost, ale kvůli rozličným zajímavostem okolo: rytmické písni, hledání obrázků v kresbě dřeva na lavicích, hluchá paní, která se modlila a zpívala vždycky v určitém časovém posunu od ostatních,...

Křesťanská parta mě formovala v dospívání, a byť, z odstupu viděno, jsem byla velmi naivní a viděla svět poněkud deformovaně, přece jen to bylo pro mne přínosem.:-) Například v tom, že jsem se potkala s géniem všech génů – Járou Cimrmanem a s hudbou Spirituál Kvintetu... Člověk, který mě s jejich hudbou seznámil, tím projevil tak dobrý vkus, že jsem si ho nakonec vzala.

Vychovali jste s manželem Láďou pět dětí; vždycky jsem Tě obdivovala, jak to všechno zvládáš...Ted' se Tvoje rodina pěkně rozrůstá☺ Pověz nám, prosím, něco o své rodině...

Jó, rodina, to je super Boží vynález. Je nejvíc nejlepší, že ji mám. A přesto, že jsem, jaká jsem, děti se mi velmi a moc povedly. Vždycky a ve všem se na ně mohu spolehnout a je s nimi psina... Ke všemu přibyli do rodiny dva skvělí zeťové a jedna skvělá snacha, a aby toho nebylo málo, máme tři mazlíčky – vnoučátka. Nezasloužím si takovou krásu, ale jsem za ni neskonale vděčná!

A jak to všechno stíháš?☺

Nestíhám.:-) Mám spoustu plánů a nápadů a potřebovala bych ještě aspoň jeden paralelní život, abych je mohla uskutečnit.

Co vzkážeš čtenářům Poutníka?

„Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Lk 10,27) Tím se řeší a vyřeší úplně všechno....:-)

Děkujeme Aničko ☺ a přejeme hodně Božího požehnání.

Za redakci Poutníka: Hana Vágnerová

Ze života farnosti

Postní duchovní obnova s Kateřinou Lachmanovou: tajemství kříže

Při páteční křížové cestě jsme rozjímali spolu s Kateřinou „Cestu za vnitřní uzdravení“ z pera P. Petra Karase z Dolních Bojanovic. Kateřina Lachmanová, redaktorka nakladatelství Doron, nám přivezla několik drobných knih z tohoto nakladatelství, které jako dárky předala otci Jendovi pro farníky. Nad knihou „Kříž jako strom života“ se s námi v pátek a potom při sobotní duchovní obnově zamýšlí.

Při každé mši svaté po proměňování vyznáváme Tajemství naší víry: „Tvou smrt zvěstuje, Tvé vzkříšení vyznáváme a na Tvůj příchod čekáme ...“ Tato slova jsou odkazem na Kristův kříž - klíčový symbol křesťanství. S ním naše víra stojí nebo padá, na něm se shodujeme v té nejširší ekumeně od pravoslavných přes katolíky, evangelíky až po nezávislé církve. A přeci tak málo toto tajemství kříže chápeme, podivně hlásáme a nedostatečně z něj žijeme. Když se necháme vést Duchem svatým, může nám pomoci nahlédnout tajemství kříže úplně nově a může působit, že nám nově zazáří a začne nás nově přitahovat.

Kateřina nás uvedla a povzbudila, abychom se zamýšleli nad významem a chápáním kříže jako ústředním znamením naší víry pramenící z Velikonoční události, kterou pro nás sám Bůh v Ježíši Kristu vykonal. Jeho způsob ztotožnění se Boha s naší lidskou bídou k naší záchrane skrze vtělení, život, smrt a vzkříšení svého syna. Slova celé Bible vypovídají o tom, kým pro nás Ježíš Kristus je a kým jsme my pro něho, když říká, že přišel, abychom my měli ŽIVOT!

Několik zašifrovaných „špatných zpráv“ o kříži vypovídá o vědomí závažnosti hříchu a našem umění podívat se na kříž v pravdivosti jako do zrcadla, nahlédnout svou bídu, ale s o to větší důvěrou přijímat milosti kříže.

Kristův kříž je klíčem otevírajícím knihy Starého zákon. Jím je dokonale zjeven hluboký význam všeho, co bylo napsáno. Přes nepochopení kříže už u Proroků ve Starém zákoně (už Izajáš zaznamenal v proroctví o trpícím služebníkovi úžas nad tímto tajemstvím kříže); hlavně pak v Novém zákoně a celé dějiny lidstva ukazují nepochopitelný způsob, cestu záchrany a Boží lásky k nám lidem.

Klíčovým poselstvím křesťanství je EVANGELIUM = RADOSTNÁ ZVĚST a ta musí být v Kristově kříži čitelná.

Více a podrobněji se dočtete právě v knize „Kříž jako strom života“, kterou Kateřina Lachmanová napsala a vydalo ji nakladatelství Doron. Doporučila nám také útlou knížečku „Svatost smíření ve světle Ducha svatého“ autora Josefa Prokeše.

Moc děkuji otci Jendovi, že k nám Kateřinu pozval, že jsme mohli i v osobním setkání načerpat novou naději pramenící z Kristova kříže jako symbolu vítězství nad smrtí i veškerým zlem, jak to v závěru vyjadřuje sv. Jan Pavel II.: „Uvěřit v Ukřižovaného ... znamená vírou přijmout, že ve světě existuje láska, která je silnější než zlo, do něhož je zapleten člověk, lidstvo a svět.“

Bohuslava Syková

Setkání seniorů na faře a přednáška P. Karla Dvořáka o Indii

Ve středu 26. března, jsme my, "dříve" narození, byli pozváni naším otcem Janem na přátelské setkání na faru. Při kávě, zákuscích a vzájemném povídání uběhla hodina velmi rychle.

V 15 hodin přijel mezi nás pan farář Karel Dvořák z Letohradu. Při promítání fotografií velmi poutavě vyprávěl o své cestě do Indie v rámci Adopce na dálku. Indii navštívil společně s P. Janem Pitřincem - děkanem z Ústí nad Orlicí a několika lidmi z Charity.

Naše farnost podporuje indického chlapce Raphaela F. Godada, letohradská farnost podporuje děti více.

Otec Karel vzpomínal, jak se setkali i s indickým biskupem, který potom přijel do České republiky; navštívil také farnosti Ústí nad Orlicí a Letohrad. Jeho vyprávění o setkání v Indii bylo velmi zajímavé.

Ještě jednou děkujeme našemu otci Janovi za pozvání a otci Karlu Dvořákovi za krásnou přednášku.

Marta Marková

Návštěva dvou bohoslovců o Víkendu Dobrého Pastýře

Poprvé farnost Dolní Čermná zažila návštěvu bohoslovců o Víkendu Dobrého Pastýře, a jelikož v současné době v ČR studují jen 4 bohoslovci za naší královéhradeckou diecézi, o to to bylo vzácnější.

V pátek 9. května přijeli do podhůří Orlických hor Jindřich Barabáš ze 3. ročníku a Tomáš Chlápek z 1. ročníku, oba z pražského semináře.

Otec Jan Lukeš vzal moc rád bohoslovce do své farnosti a zažili tak plný a pestrý program. Hned po příjezdu byla mše svatá a spolčo pro mládež, kde bohoslovci vydávali svědectví a diskutovali s mladými o svém povolání a o životě v semináři.

V sobotu dopoledne se účastnili přípravy na biřmování s 16 biřmovanci, odpoledne výletu s dětmi připravujícími se na první svátost smíření a první svaté přijímání - na Horu Matky Boží u Králík. Děti doprovázeli jejich rodiče a některé i sourozenci. Večer se účastnili mše svaté ve Verměřovicích. V neděli pak ještě vydávali své svědectví při mších v Dolní Čermné a v Petrovicích, kde se zároveň slavila pouť a poté pomáhali sloužit ještě u křtin.

Snad návštěva bohoslovce u nás potěšila a povzbudila v jejich cestě ke služebnému kněžství.

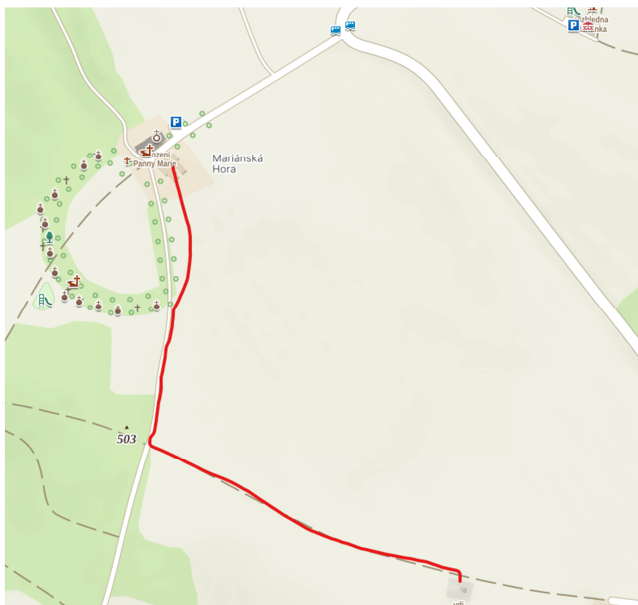
Jak místní duchovní správce P. Jan Lukeš dodává: „Pro mě v pětiletém studiu a formaci ke kněžství byly tyto víkendy nejkrásnější. Podívali jsme se do různých částí naší diecéze, byli jsme s lidmi, v praxi a s kněžími naší diecéze jsme intenzivně trávili víkend. Mohli jsme zažívat praxi a více ji poznat. Snad i pro mé farníky bylo inspirující slyšet kromě toho, že je sbírka na bohoslovce, jejich krásná originální svědectví a dva živé bohoslovce i vidět;)! Děkuji jim, že přijeli mezi nás;)!“

Tisková zpráva zveřejněná na webu Biskupství královéhradeckého 16. 5. 2025

Informace o Mariánské Hoře

Milí farníci, po delší době se opět hlásíme ohledně Mariánské Hory. Jak postupují práce na vodovodní přípojce a na novém domě? Snad se zdá, že se život zastavil a nic se neděje. Navenek to tak opravdu může působit, ve skutečnosti tomu tak naštěstí není.

Trvalo delší čas, než se podařilo shromáždit všechny potřebné podklady pro podání žádosti o stavební povolení vodovodní přípojky z Horního Třešňovce. Povede kolem památných stromů a spolu s panem Svobodou, se kterým nadále velmi intenzivně spolupracujeme, jsme čekaly na vyjádření odboru životního prostředí. Bylo nutné zapracovat do projektu požadavky, které odbor stanovil, a v březnu jsme od něj obdržely kladné stanovisko. Nyní čekáme na stavební povolení. Předpokládáme, že po jeho vydání by se mohla přípojka realizovat na podzim. V současné době jednáme s těmi, kdo by se díla mohli ujmout.

V březnu byl dokončen projekt čistíčky odpadních vod a pan Svoboda připravil všechnu potřebnou dokumentaci k žádosti o stavební povolení nového domu. Nyní dále pracuje na prováděcím projektu, který bude sloužit pro výběr zhotovitele. Současně čekáme na povolení k odstranění stávajícího objektu.

Netroufáme si dopředu říct, jak rychle budou věci dále postupovat. Ale víme, že všechno je v Božích rukou. Věříme, že na jaře příštího roku nebo docela letos na podzim už bude něco ze stavby k vidění. Jak to znáte, při plánování stavby i při samotné realizaci občas přicházejí nečekané skutečnosti, které celý proces mohou zpomalit (málokdy urychlit).

Děkujeme vám za všechnu podporu, modlitbu i příležitostná setkání s vámi, která nás moc těší. Letos se stejně jako loni chystáme slavit slavnost sv. Ignáce z Loyoly na Mariánské Hoře. Srdečně vás tedy zveme na mši svatou, kterou bude ve čtvrtek 31. 7. v 17 hod. sloužit otec Jan Lukeš.

S vděčností za sestry Ježíšovy

Sr. Alena Jindrová

Naše cesta k biřmování

Naše cesta začala úplně náhodně na mé přípravě ke svatbě. Něco jsme s otcem Jendou řešili (asi ohledně toho, kolik párů ke svatbě připravuje a kolik připravuje ke svatému přijímání dětí), a došli jsme k tomu, že se mimo jiné uskuteční i příprava na biřmování (křesťanskou dospělost). Povídala jsem mu, že jsem úplně zapomněla, že se dělá i tato příprava, a že já se sourozenci jsem se jí nezúčastnila. A otec Jenda na to, že nikdy není pozdě se této výjimečné svátosti účastnit. Jeho přemlouvání netrvalo dlouho, protože jak všichni známe otce, má výborný přesvědčovací talent. ☺

I přes obavy ohledně věku stávajících biřmovanců jsem souhlasila. V duchu jsem si to ještě promýšlela a došla jsem k názoru, že zkusím “ukecat” moji sestru, která z lásky ke mně souhlasila. Stejně jsme se však cítily poněkud staré. ☺

První příprava byla plná smíšených dojmů, ale samozřejmě těch pozitivních. Otec nejspíše tušil přítomnost nervozity biřmovanců, proto pro nás připravil takzvanou adaptační hodinu formou poznávací hry. Podle koníků jsme měli poznat o jakého biřmovance se jedná. Myslím, že to dokonale splnilo svůj účel.

Pak jsme se začali pomalu posouvat blíž a blíž k odpovídajícím znalostem a k bližšímu poutu s Bohem.

Já osobně jsem se vyznamenala asi na druhé nebo třetí hodině tím, že jsem pána Ježíše nově pokřtila v řece Nil.

Otec Jenda se nám vždy snažil hodiny zpestřit. Ať už formou výletu, kvízů, prezentací, nebo pozváním hostů. Z našich hodin stojí především za zmínku návštěva sester Antonie a Grátie z Hoješína, které nám vyprávěly svůj životní příběh a na památku nám věnovaly pohlednice.

Dále si velmi ceníme návštěvy manželů Maříkových, že si na nás udělali čas a za prezentaci, jak o manželství obecně, tak i o jejich. Shodly jsme se se sestrou na tom, že kdyby žil každý tak jako oni, bylo by na světě o dost lépe.

Za zmínku také stojí návštěva bohoslovců Jindřicha a Tomáše. I jejich příběhy byly velice silné a poutavé.

Za celou přípravu určitě nebyla nouze o legraci.

Ale když se pak blížil den D, nervozita začala mírně stoupat. Přece jen je to slavnostní událost, které se zúčastní mnoho lidí a která pro nás musí být na nějaké úrovni. ☺Navzdory drobným nejasnostem dopadla svátost na jedničku.

Chtěly bychom moc poděkovat pomocnému biskupovi Josefu Kajnekovi, že byl tak moc laskav na poslední chvíli dorazit a udělit nám tuto krásnou (výjimečnou) svátost. Děkujeme mu také za to, že si na nás vyšetřil čas aby nám poreferoval i svém národném životě v době komunismu.

Zároveň bychom chtěly poděkovat všem, co se jakkoli podíleli na přípravě i samotném slavnostním dni, protože těch lidí bylo opravdu mnoho a bez nich by to nebylo tak krásné a nezapomenutelné.

A samozřejmě největší dík patří našemu skvělému otci, který to s námi i přes těžká úskalí dotáhl do zdárného konce. Doufáme, že na naše setkání bude vzpomínat s láskou.

Sestry Bětk a Bohunka

Co se děje ve spolču

Diecézní setkání mládeže

Dne 5. dubna 2025 se naše spolčo vydalo (spíše vyrazilo) na diecézní setkání mládeže v Hradci Králové. To nejdůležitější, co jsme na setkání společně zažili, bylo velké společenství věřících vrstevníků. Byl tam také skvěle vymyšlený program. A jak to tedy probíhalo?

Začátek programu se odehrával v hradecké filharmonii na Eliščině nábřeží, a to v 9:30. Musím říct, že scénky byly úžasné, a to také hlavně proto, že jsme tam měli naše dvě úžasné herečky – Týnku a Aničku Maříkovic. Také tam krásně hrála VeKa a mohli jsme si poslechnout různá svědectví od úžasných a inspirativních lidí.

V 11:30 byla obědová pauza, kde jsme získali výbornou bagetu a pitíčko, a mohli jsme se rozhodnout a vybrat si workshop, na který bychom pak chtěli jít.

Většina z nás, včetně mě, si vybrala přednášku od jednoho manželského páru – Jiroutů, kteří měli téma: Jak přemýšlíme, když vás vychováváme (aneb myšlenkové pochody rodičů). Ze své zkušenosti můžu říct, že to bylo fakt mega super a myslím, že mě to dost posunulo a v některých věcech jsem mohla pochopit uvažování svých rodičů.

No a jak už to tak bývá, akce se chýlila ke konci. Ukončili jsme to celé v katedrále Sv. Ducha společnou mší svatou, kterou doprovázela schola z Červeného Kostelce.

Myslím si, že to byl silný zážitek pro každého z nás.

Bylo to super!!!

Za spolčo: Sára Vondrová

Putujeme s Poutníkem

Farní výlet 2024

Ne, není to chyba ani překlep. Píšu o farním výletu do Moravského krasu, Lysic a Senetářova, který byl původně naplánován na termín 14. září 2024, ale z důvodu extrémních dešťů a povodní musel být odložen. Domluvili jsme se tedy na náhradním termínu 8. května 2025. A byl nás - účastníků zájezdu všech věkových kategorií - plný autobus.

Naším prvním cílem byla Punkevní jeskyně, kde jsme měli zajištěnou prohlídku a podzemní plavbu po řece Punkvě. Zopakovali jsme si, co jsou stalagmity, stalaktity a stalagnáty, prošli třemi krápníkovými dómy. Prošli jsme raženou štolou na dno propasti Macocha, v přístavišti nastoupili do tří lodí a zažili dobrodružnou a údajně velmi riskantní plavbu podzemím po řece Punkvě, kterou jsme nakonec všichni přežili☺

Autobus nás všechny dovezl do Lažánek, kde pro nás náš skvělý organizátor otec Jan měl v restauraci U veverek domluvený oběd. Jídlo bylo výborné a obsluha rychlá.

V Lysicích nás P. Michal Cvingrál nejprve provedl a seznámil s historií farního kostela sv. Petra a Pavla. Následovala prohlídka zámku,

Posledním místem našeho putování byl kostel sv. Josefa v Senetářově, který vybudován v moderním stylu v letech 1969–1971! Tady jsme společně prožili mši svatou slouženou za celou naši farnost. A její závěr budu mít v paměti navždy spojený se dvěma zprávami: ta dobrá byla, že je zvolen nový papež, který přijal jméno Lev IV. Smutnou byla zpráva, že zemřel náš milý kostelník Standa Moravec.

Hana Vágnerová

... Byla jsem poutníkem naděje

V bule, jíž Svatý Otec vyhlásil Řádné jubileum 2025, v němž je lidstvo vystaveno těžkým zkouškám, vyzývá všechny křesťany, aby se stali *poutníky naděje*.

Vždycky jsem tajně snila o návštěvě Říma a o to víc v čase Svatého roku. Vůbec jsem nedoufala, že by se moje přání splnilo, ale stalo se skutečností. Vloni na podzim mi neteř Katka suše sdělila, že má pro mě letenku do Říma na národní pout' ve dnech 28. – 30. března 2025. Úplně mě to vyděsilo, především s ohledem na zdravotní stav i strach z létání. „To dáš“, sdělila mi Katka a dodala, že musím trénovat fyzickou. Co víc si může člověk přát, než získat jubilejní odpustky udílené Svatým otcem.

Nastal den „D“, kdy já a moje sestra Lída s Katkou, jsme v Římě skutečně přistály. Hned po příletu jsme spěchaly do Baziliky sv. Jana v Lateráně, kde v pátek v 11 hodin začínala národní pout' mši svatou. Tato bazilika je jedinečná tím, že je jednou ze čtyř papežských bazilik a zároveň biskupskou katedrálou Říma. Jedná se o první křesťanskou stavbu, stála už ve 4. století n. l. Stolec římského biskupa (papeže), který se nachází uvnitř katedrály, z ní činí nejdůležitější katolickou budovu na světě. Byla jsem uchválena její velikostí a dojatá z množství biskupů, kněží a poutníků z Čech a Moravy, zvláště krojované skupiny upoutávaly pozornost všech turistů. Hned v úvodu zazněla hymna jubilea „Plamen naděje v nás oživ.“ Hlavním celebrantem byl Mons. Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký. O hudební doprovod se postarali studenti Biskupského gymnázia a SŠ gastronomické ze Žďáru nad Sázavou. Pro mě to byla neopakovatelná atmosféra.

Perlička z této baziliky – z letiště jsme spěchaly a vlastně jsme nevěděly, kde se nachází Svatá brána. V jedné lodi se srocoval dav, tak to bude určitě ona brána. K našemu překvapení se jednalo o frontu na WC. Tak jsme zjistily, že jsme bránou již prošly, ovšem po mši sv. jsme si to musely zopakovat.

Sobotu jsme věnovaly návštěvě Baziliky sv. Petra. Díky svým obřím rozměrům je považována za největší chrám v Evropě a dle tradice stojí na místě, kde byl umučen, ukřižován a pohřben apoštol Petr. Jedinečnost baziliky spočívá také v nádherné a bohaté výzdobě (např. uvnitř je známá Pieta od Michelangela). Toto bylo velice náročné s ohledem na čekání a davy turistů, kdy vlastně nemáte možnost se pořádně zastavit a prohlédnout vnitřek baziliky. Nicméně se mně (vč. několika Italů) v nestřeženém okamžiku podařilo doslova prodrat davem až k baldachýnu, kde sedí při mši Svatý otec. Tento prostor byl zakázaný a hlídáný ochrankou chrámu. Přesto než nás ochranka zachytila a vyhnala, jsme stihly pořídit foto a tak mám pěknou památku. I přes všechny překážky jsme prošly i touto Svatou bránou Baziliky sv. Petra.

Neděle patřila Bazilice Santa Maria Maggiore (Panny Marie Sněžné), jedná se o jeden z nejvýznamnějších kostelů. Má nádherný dřevěný, pozlacený kazetový strop, podlaha je mramorová. Na hlavním oltáři je ikona Panny Marie ze 6. století. Papež František vyjádřil svůj hluboký vztah k této bazilice, chodil tam rozjímat před každou apoštolskou cestou i po ní. Přál si, aby se stala místem jeho posledního odpočinku, což také bylo naplněno. V době naší návštěvy Říma byl již vážně nemocný, o to více jsme se za něho v této bazilice modlili. Pro české poutníky byly vyhrazeny mše svaté dvě, takže jsme neměly problém se zúčastnit. Hlavní celebrant byl Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký, kazatel Mons. Prokop Brož, pomocný biskup. Průchod opět Svatou bránou.

Svatá brána symbolizuje Krista a jeho milosrdenství. Kristus sám je bránou k Otcí. Zvláště symbolická je skutečnost, že Svatou bránou lze do baziliky pouze vstoupit a nikoliv odejít. Vlastně se takto vyjadřuje odhodlání vstoupit do Kristova srdce a přijmout milosrdnou Otcovu náruč.

Po této mši svaté jsme spěchaly na letiště a odlétaly zpět do Prahy. Tak skončila naše poutní cesta.

Pro úplnost uvádím, že čtvrtou římskou papežskou bazilikou je Bazilika svatého Pavla za hradbami. Z časových důvodů jsme se k této bazilice nedostaly.

Ale zvládl jsem si prohlédnout i několik dalších římských památek jako je Andělský hrad (dnes se uvnitř nachází muzeum), Pantheon (nejzachovalejší obrovská antická stavba) a naši pozornosti neuniklo ani známé Římské koloseum (amfiteátr v centru města Říma). Pro velký nápor turistů mi unikla římská Fontána di Trevi, také velmi dobře známá z italských filmů.

Počasí nám přálo, sluníčko na nás vykouklo jen jednou. Využily jsme i známou italskou pohostinnost a neušly nám klasické pokrmy jako je pizza a špagety nebo výborné italské víno.

Výjimečným darem pro celý svět bylo rozhodnutí papeže Františka – propojit proud milostí plnomocných odpustků Svatého roku od římských bazilik do diecézí celého světa a odtud přes jednotlivá biskupství a jejich katedrály s určenými místními odpustkovými chrámy, ve kterých mohou lidé celého světa za daných podmínek získávat plnomocné milosti – odpustky každý den Svatého roku. Naděje, láska, pokání, odpuštění a skutky milosrdenství byly hlavním tématem promluv všech mší svatých, kterých jsme se v Římě účastnily.

Jsem vděčná Bohu a moc si toho vážím, že jsem byla jedním z poutníků naděje a ze čtyř hlavních bazilik Říma jsem prošla u třech Svatou bránou. Byl to dech beroucí pocit a každému přeji, ať se určitě v tomto roce vypraví na pouť, třeba pro nás určená známá místa (nejbližší Hora Matky Boží u Králík).

Touto cestou bych chtěla poděkovat své sestře a neteři, že mě podpořily a nenechaly padnout ve velkých frontách a davech čekajících turistů, kdy jsme se posouvaly tři kroky vpřed a dva dozadu, ale hlavně, že se mi splnil můj životní sen.

Věra Bláhová

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně ve Verměřovicích 20. 4. (foto: D. Moravcová)

Farní výlet 8. 5. - Punkevní jeskyně, kostel Senetářov, foto: u zámku v Lysicích

Zadní strana: Biřmovanci s otcem biskupem Josefem Kajnekem 18. 5.
(foto: L. Ešpandrová)

První svaté přijímání 1. 6. (foto: L. Ešpandrová)

Poutník 2/2025

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 256043012/0600

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 200 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 31 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **15. 8. 2025**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu